

Sygn. akt I C 286/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Wróblewska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 17.622,49 zł (siedemnaście tysięcy sześćset dwadzieścia dwa złote 49/100);
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nie obciąża M. M. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 286/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 września 2016 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko M. M. o zapłatę kwoty 20.538,10 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem niespłaconej pożyczki gotówkowej. Nadto powód wniósł o przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew k. 2 – 3)

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 28 września 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k.4)

Sprzeciwem od nakazu zapłaty z dnia 18 października 2016 roku M. M. wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na regularną spłatę zadłużenia stosownie do uzgodnień poczynionych z działem (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.6)

Pismem procesowym z dnia 20 września 2017 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ograniczył powództwo do kwoty 2.915,61 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2017 roku, cofając pozew w pozostałym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie kwoty 21,81 złotych

tytułem dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia 10 sierpnia 2017 roku, a także przyznania kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pismo procesowe z dnia 20 września 2017 roku k.34 – 35)

W toku rozprawy z dnia 24 października 2017 roku M. M. oświadczył, że w dniu 19 października 2017 roku uregulował całość zadłużenia na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

(protokół rozprawy z dnia 24 września 2017 roku k.51)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 4 stycznia 2016 roku M. M. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę nr (...), na podstawie której udzielono mu pożyczki gotówkowej w kwocie 47.053,29 złotych, w tym 40.000 złotych z przeznaczeniem na dowolny cel konsumpcyjny, 2.818,49 złotych tytułem prowizji oraz 4.234,80 złotych tytułem jednorazowej opłaty z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia na życie (§ 1 ust. 1 i 2 umowy).

Splata pożyczki miała nastąpić w 36 równych ratach miesięcznych, płatnych do dnia 10 – go każdego miesiąca (§ 1 ust. 1 umowy), zaś stała wysokość oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 8,99 % w stosunku rocznym (§ 2 umowy). Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego ustalono na poziomie wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.c. (§ 3 ust. 5).

Zadłużenie pożyczkobiorcy wobec banku z tytułu niespłaconej pożyczki zaspokajane miało być w kolejności : koszty sądowe, egzekucyjne, upomnień oraz należne opłaty i prowizje, a następnie odsetki od zadłużenia nieprzeterminowanego, kwota niespłaconego kredytu oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego (§ 3 pkt 10 umowy).

Umowa mogła zostać rozwiązana z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie za porozumieniem stron (§ 9 ust. 1 umowy). W przypadku opóźnienia ze splatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki bank wzywał pożyczkobiorcę do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostały uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji odrzucenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu (§ 9 ust. 3 umowy).

(umowa pożyczki k.36 – 44)

M. M. nie dokonywał terminowo spłaty pożyczki, w związku z czym umowa została wypowiedziana przez bank.

(dowód z przesłuchania powoda k.52)

Na dzień 9 września 2016 roku wymagalne zadłużenie z tytułu umowy pożyczki wynosiło 20.538,10 złotych, w tym 18.556,55 złotych tytułem niespłaconego kapitału oraz 1.981,55 złotych tytułem odsetek od przeterminowanego zobowiązania.

(wyciąg z ksiąg bankowych k.16)

M. M. w ramach rozmowy telefonicznej z działem windykacyjnym banku ustalił warunki spłaty zadłużenia, a mianowicie jednorazową wpłatę w wysokości 10.000 złotych oraz dalsze miesięczne wpłaty w kwotach po 1.700 złotych.

(dowód z przesłuchania powoda k.52)

W okresie od października 2016 roku do sierpnia 2017 roku M. M. dokonał 11 wpłat po 1.700 złotych każda tj. łącznie spłaty w wysokości 18.700 złotych tytułem zaległości z umowy pożyczki.

(zestawienie wpłat k.45)

W dniu 19 października 2017 roku M. M. ustalił telefonicznie w dziale (...) Bank Spółki Akcyjnej, że aktualna wysokość jego zadłużenia z tytułu pożyczki na tą datę obejmują kwotę 2.954,75 złotych. Mężczyzna dokonał tego samego dnia wpłaty wskazanej kwoty na rachunek operacyjny pożyczki.

(dowód z przesłuchania powoda k.52, potwierdzenie wpłaty k.50)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, w tym twierdzenia M. M. oraz przedłożone przez strony dokumenty, w szczególności zaś związane z zawarciem, obsługą oraz spłatą zadłużenia z tytułu umowy pożyczki.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo w części, w jakiej postępowanie nie zostało umorzone, podlegało oddaleniu.

Stosownie do treści art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Wobec tego, że powódka w treści pisma procesowego z dnia 20 września 2017 roku ograniczyła powództwo do kwoty 2.915,61 złotych, a w pozostałym zakresie pozew cofnęła wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, a nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 203 § 4 k.p.c., postępowanie w zakresie cofniętego żądania tj. kwoty 17.622,49 złotych (20.538,10 złotych – 2.915,61 złotych) na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. podlegało umorzeniu.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na fakt spłaty całości zadłużenia przez pozwanego w toku trwającego postępowania.

Załączone przez powódkę dokumenty, w tym zestawienie regularnych wpłat ze strony M. M. (po 1.700 złotych miesięcznie) potwierdzają wysokość wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki na dzień 10 sierpnia 2017 roku w kwocie 2.915,61 złotych. Jednocześnie przedłożone przez bank zestawienie wyraźnie wskazuje, że poszczególne miesięczne spłaty były zaliczane zarówno na wymagalne odsetki od przeterminowanego zadłużenia, jak i też pozostały do spłaty kapitał (k.45 – 46). Pomimo wpłat w wysokości po 1.700 złotych miesięcznie, saldo długu (pozostałego do spłaty kapitału) ulegało odpowiednio mniejszej redukcji (od kwoty 257,86 złotych – spłata z dnia 12 października 2016 roku do kwoty 1.670,10 złotych – spłata w dniu 10 sierpnia 2017 roku). W konsekwencji nie pozostawało uzasadnione żądanie zapłaty kwoty 21,81 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (9 września 2016 roku) do dnia 10 sierpnia 2017 roku (data ostatniej wpłaty w kwocie 1.700 złotych), skoro należności uboczne w tym zakresie były uwzględniane przez powódkę w ramach poszczególnych wpłat. Okoliczność ta wynika wprost z treści uzasadnienia pisma procesowego z dnia 20 września 2017 roku, gdzie powódka odwołała się do treści § 3 pkt 10 umowy oraz ustawowego zapisu art. 451 § 1 k.c., które uprawniały bank do zaliczania dokonywanych wpłat w pierwszej kolejności na poczet odsetek.

Jedynie na marginesie warto zaznaczyć, że wskazana wartość odsetek (wg kalkulatora Lex) odpowiada wprost należnościom ubocznym za okres od dnia 11 sierpnia 2017 roku do dnia 18 września 2017 roku (data sporządzenia pisma modyfikującego żądanie pozwu) liczonymi od kwoty 2.915,61 złotych, a więc zaległości pozostałej na dzień 10 sierpnia 2017 roku (stan salda k.45). Okoliczność ta pozostaje jednak o tyle irrelevantna z punktu widzenia rozstrzygnięcia, o ile należności uboczne do dnia 10 sierpnia 2017 roku były uwzględniane przez bank w ramach dokonywanych przez M. M. wpłat, zaś odsetki narastające po tym dniu (tj. od dnia 11 sierpnia 2017 roku) zostały ostatecznie uregulowane przez powoda w ramach spłaty z dnia 19 października 2017 roku. Uzyskana przez powoda informacja o aktualnym stanie zadłużenia na tą datę – 2.954,75 złotych znajduje odzwierciedlenie w działaniu

matematycznym polegającym na sumie kapitału pozostałego do spłaty na dzień 10 sierpnia 2017 roku (2.915,61 złotych) oraz należności ubocznych za okres od dnia 11 sierpnia 2017 roku do dnia 19 października 2017 roku (wg kalkulatora Lex kwota 39,14 złotych). Zatem M. M. poprzez uiszczenie na rzecz banku kwoty 2.954,75 złotych (2.915,61 złotych – kapitał, 39,14 złotych – odsetki) dokonał całkowitej spłaty zadłużenia w dniu 19 października 2017 roku.

Mając na względzie treść powyższych rozważań powództwo podlegało oddaleniu w części, w jakiej postępowanie nie zostało umorzone.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek nakazujący odstąpienie od zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 roku, IV CZ 196/84, Lex nr 8642, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1951 roku, C 593/51, OSN 1952/2/49).

Uwzględniając jednak okoliczności faktyczne niniejszej sprawie, a w szczególności treść depozycji złożonych przez powoda, co do których wiarygodności Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń, należało dojść do konkluzji, że inicjowanie procesu nie było konieczne, a spłata całości zadłużenia mogła nastąpić w ramach konsensualnego porozumienia stron, bez jakiegokolwiek ingerencji ze strony Sądu. Przemawiają za tym w szczególności regularnie dokonywane przez M. M. wpłaty w kwotach po 1.700 złotych miesięcznie, które uwiarygodniają tezę o faktycznym porozumieniu w zakresie spłaty zadłużenia, jakie zostało zawarte między powodem, a odpowiednią komórką organizacyjną banku zajmującą się windykacją należności. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że o ile na dzień wytoczenia powództwa dług faktycznie obejmował kwotę 20.538,10 złotych (wyciąg z ksiąg banku k.16), o tyle w treści pisma procesowego z dnia 13 czerwca 2017 roku (k.12) strona powodowa w żadnej mierze nie zasygnalizowała zredukowanej wysokości długu (na tą datę saldo wynosiło 6.256,91 złotych), a kwestia ta została podniesiona dopiero w piśmie procesowym z dnia 20 września 2017 roku, przy czym co warto zaznaczyć, w wyniku wykonania zobowiązania Sądu z dnia 29 sierpnia 2017 roku (k.32). W tym kontekście zrozumiałym pozostaje stanowisko powoda, w ocenie którego zachowanie ze strony powodowego banku było o tyle niełojalne (k.52), że pomimo podjętych przez niego kroków w celu uregulowania długu, powódka zdecydowała się na wytoczenie przeciwko niemu powództwa.

W świetle przedstawionych argumentów Sąd uznał, że zostały spełnione przesłanki z art. 102 k.p.c., a obciążenie pozwanego kosztami procesu stałoby w sprzeczności z elementarnym poczuciem sprawiedliwości.